

Hồi thứ năm
Cổ Yển La Hán

Tô gái út trong nhà, người đầu tiên trong gia đình nhìn thấy Sở Vân mỉm cười nói:

- Ấy! Người ta ăn thức ăn đi chứ đừng ngượng ...

Tiết lão nhân nhìn cháu gái mỉm cười nói:

- Nhị a đầu! Chẳng hiểu lễ nghi gì cả. Con phải gọi là Sở thúc thúc chứ, xưng hô lung tung người ta cười cho đấy.

Cô cháu gái cũng chẳng vừa, nói lại ngay:

- Người ấy chỉ hơn hai mươi tuổi, chỉ hơn cháu chút ít, gọi người ta là chú chẳng sợ làm cho người ta xấu hổ vì già trước tuổi sao? Phải không ca ca?

Nghe em mình hỏi vậy, Tiết Trường Sinh cười ngả nghiêng. Đã mấy năm mới được ăn những món sơn hào hải vị như thế này, lại được sống trong một khung cảnh gia đình hạnh phúc hoà thuận, đầy tình thương như thế, chẳng trách Sở Vân ngây ngất say...

Sáng hôm sau, lúc mặt trời đã lên cao, toàn bộ gia đình họ Tiết, đủ cả năm người đưa tiễn người bạn mới quen mà như thân quen đã lâu lên đường.

Sở Vân mặc bộ quần áo vải thô của Tiết Đại Toàn tay trái xách một chiếc túi dài, cố nén xúc động gượng cười nói:

- Lão trượng, đại ca, đại tẩu, tại hạ xin cáo từ. Tại hạ xin hứa khi làm xong những công việc thiết yếu sẽ về đây thăm viếng gia đình ta. Trường Sinh và Tiết Cô nương, Sở mỗ cảm ơn hai bạn trẻ đã chăm lo cho Sở mỗ. Xin các từ. Hẹn ngày gặp lại.

Tiết lão cố nén tình cảm thương mến của mình đối với chàng trai mới gặp gượng cười nói:

- Sở huynh đệ! Cả chà họ Tiết mong rằng sẽ có ngày Sở huynh quay trở lại đây. Những đồ vật của người gửi lại chúng ta sẽ giữ gìn cẩn thận. Người đừng quá nghĩ đến cái gia đình này luôn luôn vẫn ghi nhớ và lưu luyến người.

Tiết Đại Toàn nói:

- Sở huynh đệ! Trên đường đi cần hết sức bảo trọng, mong người sẽ quay trở lại, và khi ấy khí phách càng thêm kiên cường...

- Đại ca yên tâm, chỉ sợ khi quay lại, tiểu đệ cường tráng quá mọi

người nhà ta không còn nhận ra nữa!

Tiết lão lại đưa cho Sở Vân một số tiền, nói:

- Sở huynh đệ, đây là tám lòng thành của cả gia đình họ Tiết đối với người, hãy nhận lấy mà chi phí lúc đi đường.

Sở Vân cảm tạ rồi nhận lấy số tiền ấy, trong lúc đó thì Tiết cô nương nước mắt lưng tròng, nhìn Sở Vân biểu lộ một tình cảm đặc biệt.

Sở Vân bắt gặp cái nhìn ấy, chàng chợt nhận ra và cảm thấy đã từ lâu, từ lâu lắm rồi mình mới bắt gặp cái nhìn như thế...

Bốn mắt họ gặp nhau mà mỗi người tự hiểu cáo gì đã ăn sâu vào con tim mình. Sở Vân cảm thấy xúc động, không không dám chần chừ nữa vội đưa tay lên vái chào toàn gia họ Tiết, rồi quay người bước đi ngay.

Là một hảo hán nam nhi đại trượng phu. Sở Vân hiên ngang cất bước lên đường, chẳng hề ngoái đầu nhìn lại, tuy vậy trong lòng lưu luyến khôn nguôi...

Rời khỏi con đường làng, Sở Vân bắt gặp con đường lớn dẫn tới thành Long Khẩu, còn nơi chàng lên bờ chính là Lỗ Cảnh. Sở Vân vừa đi vừa nghĩ tới gia đình họ Tiết và nghĩ tới việc khi cả nhà họ Tiết biết chàng để lại trên giường là những chuỗi trân châu và một lúi đá quý cẩm thạch thì họ sẽ xử trí thế nào đây? Nghĩ sao đây. Nếu mình không làm như thế thì làm sao báo đáp được tám lòng cao đẹp và tình cảm nồng hậu của họ giành cho mình? Nếu tặng trực tiếp thì họ nhất định không nhận, mặt khác họ sẽ nghi ngờ tung tích của mình.

Đến hôm qua Sở Vân mới biết là chàng đã ở trên hoang đảo hơn hai năm rưỡi và quả thật Long Vương chẳng những đã tha chết cho chàng mà còn cho không biết bao nhiêu là báu vật vô giá...

Sở Vân vừa đi vừa suy ngẫm miên man, chàng cũng không nhớ được là mình đã đi được bao xa rồi...

Ngoặt qua một mỏm núi nọ, bất chợt Sở Vân nhìn thấy bên đường có một người to béo đang nằm phanh bụng phanh ngực, vẻ mặt hồng hào, đầu cạo trọc lóc..., mũi nhỏ miệng nhỏ, trông rất tương phản, rất hoạt kê... Sở Vân tự nhủ thầm, thắc mắc:

- Quái lạ, giữa thanh thiên bạch nhật vì sao người này lại nằm ở bên đường như thế? Hay là bị đau ốm gì chẳng? Nhưng sao lại nghe tiếng ngáy của người ấy lại đều và mạnh mẽ đến thế chắc là đang ngủ ngon lành lắm. Mà cũng lạ, trời nóng thế này, sao người ấy lại nằm ngay ánh mặt trời mà chẳng có một giọt thờ hôi? Điều này chứng tỏ người này là một nhân vật có võ công phi thường.

Nghĩ tới đó, Sở Vân quyết định bước ngoặt qua bên phía kia đường.

Bỗng người to béo ấy nói to lên như nói trong mơ:

- Mẹ nó, sao giờ này hai đứa bảo ám tiêu chưa tới? Mặt trời kể cũng khá đấy, làm cho da đầu ta đã cảm thấy nóng lắm rồi !

Sở Vân cảm thấy lạ, vì những kẻ cướp hàng Bảo tiêu thường là rất bí mật, sợ lộ tin tức ra ngoài vì lực lượng Bảo Tiêu rất đông và có mối quan hệ chặt chẽ với nhau, đâu có chủ quan như người này?

Sở Vân chậm bước lại chàng phán đoán:

- Một là người này võ công cực cao nên chẳng sợ một ai, hai là trên đường này chỉ có một mình chàng đi nên có thể bản thân chàng là mục tiêu hành động của họ.

Sở Vân vừa chậm bước thì người to béo ấy đã nói to lên :

- Lão đệ đánh cá, có muốn xem trò vui không? Tạm thời đứng sang một bên đấy, im lặng chờ rồi ta sẽ chia hoa hồng cho người!

- Lão huynh, làm sao huynh mà huynh biết tại hạ làm nghề đánh cá?

- Có gì mà không biết được ? Tiếng chân người từ phía thôn Toàn Phước truyền tới, quần áo người mang mùi vị của loài tôm cá, vậy người không làm nghề đánh cá thì làm nghề săn hổ à? A đến rồi, này chú bé đánh cá hãy mau nấp sau lưng ta để khỏi phải run sợ khi xảy ra tranh đấu...

Người ấy nói mà mắt chẳng hề mở ra, chỉ có tai thì áp xuống đất.

Sở Vân y lời lùi lại phía sau ba bước, ngẩng lên nhìn thì thấy từ xa bụi bay mù mịt, tiếng ngựa hí vang.. Rồi hai con ngựa trắng như tuyết chở trên lưng hai hán tử trung niên băng như bay tới trước mặt họ.

Người mập ấy cứ hát như trong mơ, một bài hát chẳng ai hiểu nổi:

- Ôi, Chú rẻ khăng khăng ước, vì ta đây. Thiệt đáng giận, nhưng người chẳng đủ gan mà lại đơn thương độc mã. Và ta thích lễ vật, thích bánh trái, thích đem tiền đến cưới...

Sở Vân không nén nổi bật cười, mặt đỏ bừng vì cố nhịn. Còn hai kỵ sĩ kia thì quá ngạc nhiên, vội vàng ghìm cương cho ngựa đứng lại ngơ ngác nhìn người ấy. Mãi một lúc sau thì họ mới biết là người ấy đang hát vu vơ.

Người to béo ấy đổi tư thế nằm, từ từ mở mắt ra, hát tiếp vài câu rồi cười hà hà nói:

- Đến rồi, đến rồi, nhị vị lão ca, nô gia vẫn biết các người thay lòng đổi dạ rồi đấy!

Hai kỵ sĩ trông rất uy vũ, khôi ngô, nhận thấy có điều bất trắc liền lùi ngựa lại mấy bước, nhìn chăm chú người to béo ấy. Đại hán để chòm râu ngắn đứng bên phải, cười khẩy một tiếng hỏi:

- Các hạ cản đường uy hiếp Kim Câu, Ngân Tiên có phải vì một lí do nào xảy ra trước đây phải không?

Người to béo nọ cứ ung dung bình thản nói:

- Đâu dám, đâu dám, chẳng qua ta có một chút việc nhỏ định làm phiền hai vị.

- Các hạ cần gì xin cứ nói ra, nếu như hai chúng ta có khả năng thì quyết không chối.

Sở Vân nghe đến Kim Câu, Ngân Tiên thì chợt nghĩ đến ngày trước, hai vị này lão luyện giang hồ, hành sự quang minh, trong nghề bảo tiêu có uy tín rất lớn.

- Khách khí, khách khí lắm, chỉ sợ khi mà ta nói ra thì nhị vị sẽ không đáp ứng, chẳng những thế mà còn cảm hận muốn ăn tươi nuốt sống ta mất.

- Xin cứ nói ra để tiện bề đáp ứng!

- Được thôi, được thôi, yêu cầu của ta quả cũng ngượng khi phải nói ra, nhưng quả là ta muốn đôi Thuý Phật giấu trong yên ngựa của hai vị!

Nghe thấy thế hai kỵ sĩ ấy tái mặt, người bên phải lại nói:

- Bằng hữu, nói chuyện chẳng nên quá lời, ép người ta chớ ép đến cùng đường, bằng hữu cũng là người giang hồ chắc quá hiểu anh em chúng ta ăn miếng cơm bằng nghề này đâu dễ. Nếu như có yêu cầu khác, anh em tại hại sẽ cố tìm cách chu toàn, còn việc này anh em tại hạ không thể nào tuân mệnh được...

- Đó là điều đương nhiên thôi, dùng lời thương thuyết không được thì đành phải dùng tay dùng chân để nói vậy thôi.

Biết đối phương đã tuyên chiến, Kim Câu và Ngân Tiên liền tung người xuống ngựa lập tức. Người to béo ấy lại nói.

- Quả nhiên công phu điều luyện, không hổ danh Lỗ Đông Độ Nhất Phiêu Đầu!...

Hai kỵ sĩ nọ tức tái tím mặt mà chẳng nói nên lời, đánh chăm chú nhìn người to béo kia vẫn cứ nằm lì dưới đất. Người ấy vươn tay vươn chân cho thoải mái rồi bật dậy nhanh như chớp nói:

“Lỗ và Tán ngàn dặm liên kết vững

Cổ Yển La Hán chỉ mình ta!”

Vừa nghe đến bốn chữ Cổ Yển La Hán, lập tức cả hai kỵ sĩ đó tái

mặt, toàn thân chấn động, thì người to béo ấy lại nói tiếp ngay:

- Cổ Yển La Hán Nghiêm Tiểu Thiên đối đọi hai vị đã lâu rồi! Kim Câu Đồng Tuyền, Ngân Tiên Hà Tiêu ta đành phải đắc tội với hai vị vậy.

Lời chưa dứt thì Nghiêm Tiểu Thiên đã tung người đến, xuất liên bảy chưởng công vào hai kỵ sĩ nọ nhanh không thể tưởng nổi.

Đồng Tuyền thét lên một tiếng, nghiêng người bước xéo sang bên, rồi ánh vàng lóe sáng Kim Câu như một con rắn độc lao vút vào Nghiêm Tiểu Thiên.

Ngân Tiên Hà Tiêu cười nhạt một tiếng hữu chưởng biến thành chỉ điểm vào uyển mạch của Đồng Tuyền, tả chưởng xuyên qua kinh phong thi triển của chiêu hai thức, chưởng lực như một mũi khoan xuyên qua tiên ảnh.

Ngon Kim Câu theo tiếng thét của Đồng Tuyền quật ngược lên cánh tay địch thủ song cước cùng tung lên đá vào hông đối phương, phối hợp nhịp nhàng với ngọn roi bạc đang vút vào lưng Nghiêm Tiểu Thiên.

Cổ Yển La Hán thét lên một tiếng, thân hình bỗng nhún thấp xuống, lạng qua, chớp mắt đã thoát khỏi Kim Câu, song cước và Ngân Tiên, thân hình Nghiêm Tiểu Thiên như một quả bóng lăn tròn trên mặt đất, vừa xuất chưởng vừa nói giọng điệu cợt:

- Hai vị đương gia, Cổ Yển La Hán xin hoàn thủ nhé.

Kim Câu Đồng Tuyền thát lên:

- Nghiêm Tiểu Thiên! Nếu Đồng mỗ mà còn sống thì người mãi mãi không thể yên thân đâu.

Vừa tránh một lúc ba ngọn Ngân Tiên, Nghiêm Tiểu Thiên cười âm âm lên nói:

- Đồng Tiêu đầu, chúng ta đều đã ngồi trên lưng cọp cả rồi, Cổ Yển La Hán chẳng phải là cái bọt nước dễ vỡ đâu!

Thế rồi cả ba người đều cất tiếng cười khẩy, vừa lao bổ vào nhau như điện chớp, tuyệt chiêu tuôn ra liên tiếp như sóng biển, bóng người, bóng câu, tiên ảnh cuộn xoắn lấy nhau không sao còn phân biệt được nữa.

Đứng ngoài theo dõi trận ác chiến, Sở Vân lăm bắm tự nhủ:

- Cổ Yển La Hán đã sớm chiếm thượng phong, đó là một nhân vật danh trấn võ lâm hắc đạo, tính tình độc ác như thế quả đáng gờm. Xem lão ta xuất thủ có vẻ bấn loạn, nhưng thực ra chưa dùng hết sức, Kim Câu và Ngân Tiên tuy võ công có cao, nhưng e rằng khó mà bảo vệ nổi

món hàng bảo tiêu bí mật.

Vốn dĩ võ công của Sở Vân khá cao cường, qua hai năm rưỡi khổ luyện ngoài hoang đảo, hiện nay công phu của chàng đạt đến trình độ nào, cao thâm đến đâu thật chẳng ai có thể lường nổi, vì từ ngày rời đảo đến nay chàng đã động thủ cùng ai đâu? Nhưng với kinh nghiệm và trình độ ngày nay chàng có thể nhìn nhận đánh giá chính xác trình độ võ công của ba vị kia.

Ngay lúc đó Đồng Tuyền múa tít Kim Câu đan thành một lưới kinh khí vây bủa địch thủ miệng hét vang vang:

- Lão đệ, Chúng ta liên thủ tấn công!

Hà Tiêu vừa tránh khỏi sáu chiêu liên công của Nghiêm Tiểu Thiên liền vung hữu chưởng hợp công cùng lão đại. Lúc ấy cuồng phong cùng kinh khí của Kim Câu, Ngân Tiên uy lực vô biên rít gió nghe rợn óc, tấn công vào đối thủ dồn dập, chiêu chiêu thức thức lợi hại vô cùng.

Cổ Yển La Hán cất một tràng cười ghê rợn, thân hình như một quả cầu bằng thịt cuộn tròn trên mặt đất, lăn đi vô cùng xảo diệu, đồng thời song chưởng của lão vận đầy kinh lực, giáng thẳng vào giữa lưng hai người. Lập tức tám lưới kinh khí của Kim Câu, Ngân Tiên giăng kín không gian, che phủ mọi đường công kích của chưởng lực đối phương đồng thời cuốn ngược lại chụp xuống Cổ Yển La Hán nhanh mạnh vô cùng.

Ngay lúc ấy, Nghiêm Tiểu Thiên lại kêu lên một tiếng quái dị, thân hình lăn tròn trên mặt đất, song cước tung ra một lúc mười sáu cú đá ác hiểm.

Kinh lực càng lớn, tốc độ lại càng nhanh. Kim Câu và Ngân Tiên xuất toàn bộ tuyệt học cùng công lực cố gắng áp đảo đối phương để chiếm thượng phong.

Cuộc ác đấu lúc này đã trải qua hơn hai trăm chiêu. Nghiêm Tiểu Thiên xuất liên tằm chưởng, miệng kêu to lên:

- Á ! Hai vị lẽ nào chưa thấy quan tài chưa biết sợ? Thiện ý của La Hán ta đã thể hiện đủ rồi, ta phải khai sát giới vậy thôi!

Kim Câu Đồng Tuyền vận hết chân lực truyền vào người Hà Tiêu để Hà Tiêu xuất ra một lúc bảy chiêu Ngân Tiên, nói lớn:

- Nghiêm Tiểu Thiên! Người chó có vội mừng, Thúc Phạt có thể sẽ vào tay người nếu người bước qua xác hai anh em ta mà lấy được.

Lời vừa dứt thì Đồng Tuyền cũng đã xuất luôn chín đường Kim Câu.

Cổ Yển La Hán trước sau vẫn nhu đùa giỡn, vờn vờn đối phương,

lão ta giương đông kích tây, chỉ nam đánh bắc, thân ảnh càng lúc càng nhanh, nói:

- Quả là hai người muốn chết, nên La Hán ta cũng phải chiều ý mà tể độ cho hai vị vậy!

Nhìn sắc mặt bỗng nhiên biến đổi của Nghiêm Tiểu Thiên, Sở Vân biết rằng tên hắc đạo lừng danh này đã nổi máu hiếu sát, giận dữ thực sự rồi, nhưng mình có nén xuất bản cản trở cuộc đồ máu rừng rợn này không?

Ngay lúc ấy, Nghiêm Tiểu Thiên hú một tiếng vang rền, nghe như quỷ gọi hồn, thân hình lão ta đang cuộn tròn bé xíu bỗng vươn lên trở lại nguyên trạng to lớn dị thường, hai mắt thô lỗ trợn tròn, thân hình đứng nguyên tại chỗ, hữu chưởng phát ra thì tả chưởng liên xuất thế, hai tay liên tiếp xuất ra hai mươi một chưởng liên tu bất tận, mạnh tựa sóng thần, chưởng khí như thép lạnh cuộn cuộn tuôn ập vào đối phương.

Kinh ngạc trong giây lát, Đồng Tuyên, Hà Tiêu vội vàng sử dụng toàn bộ công lực vào “Song Long Liên Nhất” là tuyệt kỹ tối cao của họ, dùng chân lực tuyền vào binh khí quyết chí đề kháng kinh lực của đối phương công tới.

Nghiêm Tiểu Thiên thân hình không hề nhích động, trụ bộ vững chãi, song chưởng liên liếp đẩy ra một luồng kinh khí miên man như sóng biển cuộn cuộn không ngừng.

Trong võ học diệu tối kỳ là ngành đấu nội lực, chỉ vì một sơ suất nhỏ cũng đủ làm cho nếu nhẹ thì tàn phế, nặng thì vong thân...

Cứ mỗi một lần hai luồng kinh lực đập thẳng vào nhau thì đạo hào quang của lưới binh khí của Kim Câu và Ngân Tiên lại vỡ ra một mảnh như làn khói bị cuồng phong xé rách, tan vỡ dần dần. Sắc mặt của hai người mỗi lúc một đỏ bầm như máu, mồ hôi túa ra trên trán chảy ròng ròng. Nhưng họ vẫn nghiêng rằng vận toàn bộ chân lực đến cùng, hy vọng là sẽ chiếm được thượng phong...

Nghiêm Tiểu Thiên mặt lạnh như tiền, khóe miệng nở nụ cười nham hiểm sử dụng chưởng pháp tối ưu của mình là “Bạt Sơn Tam Liên Hoàn” vận công thi triển.

Lúc này cả hai bên hơi thở đã dồn dập, kinh lực tuôn ra như nén chặt không khí xung quanh họ...Bỗng nhiên ngay lúc ấy vẻ mặt của Sở Vân hơi biến động, đưa mắt nhìn về phía đám cỏ phía trước bên tay phải, từ nơi ấy vang lên một giọng nói lạnh như băng giá:

- Lão Đại La Hán-Cổ Yển kia! Người cũng quá tham lam đó, nếu cả đôi Thúc Phật đều vào tay người, như vậy chẳng phải là quá nhiều hay

sao?

Mặc dù nghe những lời nói lạnh lùng ấy, nhưng Nghiêm Tiểu Thiên vẫn không hề có một phản ứng gì, lão ta vẫn cứ vận công càng lúc càng mãnh liệt vào song chưởng.

- Âm! Một tiếng vang dội, hào quang vụt tắt, Kim Câu và Ngân Tiên bặt lùi về sau hơn năm thước, mặt cắt không còn giọt máu, thở không ra hơi.

Cổ Yển La Hán không thềm nhìn họ nửa mắt, quay người lại cười to:

- Sao? Ta đã sớm biết ngươi là kẻ một nửa giống người, một nửa giống quỷ nên mới lần theo dấu vết mà tới đây... Ha ha, hãy ra đi nào, đừng có ẩn ẩn nấp nấp nữa, đừng vờ e lệ như khuê nữ vậy!

Từ trong đám cỏ úa, Sở Văn chăm chú nhìn khi nãy, một lão nhân bước ra, Sở Văn vừa thấy mặt người ấy thì giật thót cả mình kinh ngạc...

Người ấy một nửa khuôn mặt đầy những vết sẹo hồng hồng ghê rợn, một con mắt lồi ra, chiếu ra tia sáng lạnh lùng trông giống như mắt cá chết...

Như nửa khuôn mặt phía phải của người này lại hoàn toàn bình thường, trắng trẻo, linh hoạt, cân đối vô cùng. Người ấy mặc bộ đồ trắng như tuyết, đứng yên một chỗ, vẻ mặt âm u, trông như một bóng ma.

Cổ Yển La Hán lúng túng không biết làm thế nào cho hợp lý, liền xoa xoa bụng lắc lư bước tới hai bước, nói:

- A ! Ta cùng ngươi là những người bạn cũ, đừng có nên để mắt vào việc của ta mà nói được với chả được. Có gì thì nói ngay trước mặt ta đi, đừng sợ ngượng mồm. Nếu như ngươi quả thật muốn xông vào góp vui thì cũng chẳng có gì để thương lượng nữa!

Rồi Nghiêm Tiểu Thiên nhìn Sở Văn cười hỏi:

- Chàng đánh cá kia, ngươi có biết người có nửa khuôn mặt đẹp kia là ai không?

Nghe hỏi, Sở Văn chợt thấy chợt dạ và nghĩ đến một người, nhưng lại làm bộ ngạc nhiên, lắc đầu phủ nhận...

Nghiêm Tiểu Thiên cười ha hả nói:

- Đấy là Bán Diện Quỷ Sứ Bì Xương, nhưng theo ta thì phải gọi là Bì Hậu mới đúng, vì da mặt dày quá mà...Ha ha !

Sở Văn chợt dạ thầm nghĩ:

- Quả ta đoán không sai, đúng là vị sát tinh ấy đến rồi. Vậy mà Cổ Yển La Hán vẫn cười nói mắng mỏ như thường chứng tỏ lão ta không hề thua kém người mới đến ấy đâu.

Lúc ấy Bì Xương cười khẩy một tiếng lạnh lùng, nói giọng rờn rợn:

- Họ Nghiêm kia! Người nói xong chưa? Cho phép người thổ lộ đôi điều cũng tốt, nếu không, e rằng người chẳng còn cơ hội nữa đâu.

“Bán Diện Quỷ Sứ” Bì Xương không biểu lộ một phản ứng gì, thân hình không thấy cử động mà đã di chuyển lóir trước hơn một trượng xa rồi, chỉ còn cách lão La Hán nọ không đầy năm thước.

Cổ Yển La Hán thở dài một tiếng, vẻ mặt u buồn nói:

- Ta quả thật vô lỗi, làm việc gì chẳng làm, mà lại đi làm mấy cái việc không cần vốn liếng này...

Biết Cổ Yển La Hán quỷ quyết, nhưng Bì Xương không thể vô cớ xuất thủ được đành phải hỏi:

- Họ Nghiêm kia! Kẻ vô dụng tham sống sợ chết kia, người có phải là hảo hán không mà lại thở ngán than dài như thế?

- Ta than là thương tiếc họ cho người đấy, vì chỉ chốc nữa thôi nửa mặt còn lành lặn của người cũng bị huỷ nốt, lúc ấy thì thành “Toàn Diện Quỷ Sứ” mất rồi phải chẳng?

Thấy đối phương nói như vậy, Bì Xương giận đến đổi run người lên, râu tóc cơ hồ dựng ngược. Đúng lúc ấy Nghiêm Tiểu Thiên lao đến như tên bắn, không một lời báo hiệu, vung chỉ điểm tới mười lăm trọng huyệt trên người Bì Xương.

Bì Xương đang cơn tức giận, thấy chỉ phong của Cổ Yển La Hán điểm tới chỉ còn trong gang tấc thì hừ một tiếng, xuất liền bảy chiêu, trên chân dưới đỡ, phải đón trái che, chỉ trong chớp mắt đã thoát khỏi thế công của Cổ Yển La Hán, tuy vậy cũng bị bức lùi hai bước, ông ta cảm giận tột độ, trừng trừng đôi mắt, quát:

- Nghiêm Tiểu Thiên! Quả là ta không thể ngờ người lại hèn hạ đến thế. Ta thề từ giờ trở đi, ta và người không thể đội trời chung !

- Con mẹ nó chứ! Gặp người thì nói tiếng người, gặp ma thì nói lời ma, ta muốn lúc đầu người còn đang nóng, rót thêm một thùng dầu, thì người mới biết nghe lời.

Bì Xương cảm giận đến bầm gan tím ruột, vẻ mặt ông ta lúc ấy lại càng đáng sợ, Bì Xương cũng không thềm nói năng gì xuất đòn phản công cực kỳ hiểm ác.

Hai đối thủ xuất chiêu nhanh như điện chớp, thân hình qua lại

nhoang nhoáng như ảo ảnh, cuộc đấu của họ hoàn toàn khác với trận đấu trước đó giữa Kim Câu, Ngân Tiên với lão La Hán mập.

Lúc này Sở Vân lại an nhàn ngồi đối diện với Đồng Tuyên, Hà Tiêu đang vận công điều tức, đưa mắt quan sát trận đấu. Đối với món hàng bảo tiêu mà hai người ấy phải bảo vệ lúc này nhân khi họ còn bị nội thương, nếu muốn Sở Vân lấy dễ như trở bàn tay. Sở Vân đưa mắt nhìn hai cao thủ lừng danh của phe hắc đạo đang quyết đấu, thâm nhủ:

- Công lực của Cổ Yển La Hán quả là cao cường, ngay cả đến Bán Diện quỷ sứ cũng còn thấp hơn lão.

Bổng Bán Diện quỷ sứ Bì Xương quát lên một tiếng, bay người đến vùng tay như chớp nhoáng chỉ điểm lên tất cả các trọng huyết yếu địa của đối phương, chiêu thức biến ảo, âm độc dị thường.

Cổ Yển La Hán tái mặt, biết Bì Xương đã xuất môn tuyệt học lừng danh “Quỷ Hóa Chiêm thân” điểm huyết mình, vội vàng vừa lùi vừa phát chưởng đón đỡ, đúng chín chưởng, lùi chín bước mới thoát khỏi thế công. Tức thì Nghiêm Tiểu Thiên xuống tấn như một thạch trụ xuất tuyệt kỹ công Phu “Bạt Sơn Tam Liên Hoàn” tung chưởng đẩy kinh lực ra như sóng cuộn. Sau những chiêu ấy, thân ảnh của hai người càng lúc càng nhanh, chiêu thức càng lúc càng hiểm ác, chưởng ảnh đầy trời, kinh lực chuyển đất.

“Bán Diện Quỷ Sứ” Bì Xương cảm phần tốt độ, ngoài việc sử dụng tuyệt chiêu điểm huyết “Quỷ Hoả Chiêm Thân” còn sử dụng cả “Nhất Tuyệt Chưởng Pháp”. Thấy thế Cổ Yển La Hán Nghiêm Tiểu Thiên không hề ngần ngại cười khẩy một tiếng, tốc độ chưởng thế càng gấp hơn, tạo nên muôn đợt sóng chưởng trùng trùng công tới. Lão ta huy động toàn bộ nội lực hùng hậu của mình tạo nên một bức tường vô hình phía trước một mình để phòng vệ, còn chưởng lực của mình thì từng lớp từng đợt dồn ép đối phương đến không còn đường nào chống đỡ.

Đã một trăm chiêu sắp kết thúc...

Lão La Hán béo phì vừa đấu vừa nhìn xéo sang phía Kim Câu, Ngân Tiên đang ra sức vận công điều trị thương thể, lão lao tới, tung ra hơn mười cước, cười hì hì nói với Bì Xương:

- Ông bạn trời đánh kia, chúng ta còn đánh đến bao giờ thì mới coi là kết thúc?

Bì Xương Phát chiêu trả đòn, cười nham hiểm nói:

- Cho đến khi con chó ngươi không còn nhúc nhích, không còn sủa càn nữa mới thôi.

Nghiêm Tiểu Thiên tung chiêu liên tiếp mười chín chưởng, cười lớn

nói:

- Bán diện mỹ nam, tâm địa của người ác lắm, chẳng biết mẹ người đã phạm tội ở đâu mà sinh ra người vậy?

Mắt lộ hung quang, không nói một lời nào nữa Bì Xương liền tiếp xuất chiêu, mắt phủ mờ sát khí.

Hiểu thấu ý của Bì Xương, nhưng ngoài mặt không hề thối lộ làm như không hay biết gì cả, Nghiêm Tiểu Thiên vẻ mặt vẫn cười cười như cũ, vừa quyết chiến với Bì Xương, vừa đảo mắt quan sát về phía Kim Câu, Ngân Tiên đang ngồi dưỡng thương, đang từ từ đứng dậy. Thế là Nghiêm Tiểu Thiên quay người lại tung ra một chưởng năm cước rồi nói to:

- Bì Xương, người coi bộ địch không nổi ta, nhưng thật tình mà nói, ta có muốn thu phục người cũng chẳng phải một giờ một khắc mà được. Chỉ e rằng hai chúng ta sẽ lâm vào thế lưỡng bại câu thương để cho hai kẻ thù kia có cơ hội chạy mất.

Bì Xương tuy nghe Nghiêm Tiểu Thiên nói vậy nhưng không hề ngừng tay, cw vừa đánh vừa xem xét vì ông ta chẳng lạ gì hẳn là kẻ quỷ kế đa đoan.

Hai đại cao thủ càng đánh càng ác liệt, chẳng ai chịu nhường ai, đem hết bình sinh tuyệt học ra mà quyết đấu, quyết hạ thủ đối phương...

Lúc ấy từ trong đám cỏ rậm rạp bên đường bỗng xuất hiện một bóng người, im hơi lặng tiếng tiến về phía mấy con ngựa đang đứng bên hai kỵ sĩ nọ. Thân pháp người ấy như ma trời quỷ dị, nhẹ nhàng đến nỗi công phu thâm hậu như Nghiêm Tiểu Thiên và Bì Xương cũng không hề phát hiện ra, duy nhất chỉ có một mình Sở Vân là để mắt tới mà thôi.

Chàng ta không chỉ chú ý tới mọi hành vi bí mật thần bí của người ấy mà còn nhìn thấy rõ đó là một nữ nhân và qua thân hình người ấy có thể biết tuổi tác cũng không lớn lắm.

Sở Vân không hề làm kinh động người ấy mà trong lòng tự nhủ:

- Nếu bản thân mình không ra tay thì đôi Thuý Phật của Kim Câu, Ngân Tiên bảo tiêu e rằng không bảo vệ nổi. Nhưng nếu tự mình xuất thủ thì không thể qua mặt hai vị võ công tuyệt thế hắc đạo kiêu hùng. Mặt khác, ngược lại trình độ võ công, mà chàng học được trên hoang đảo thực chất đến đâu, nếu như tự mình đối phó không lại thì không chỉ không bảo vệ được bản thân, lỡ ra tung tích bại lộ lọt đến tai Tam Vũ công tử và Bách Giác Bảo, thì lại càng công cốc...Chi bằng cứ để cho nữ

nhân nọ lấy đôi Ngọc thúy mang đi, vừa đỡ rắc rối mà bản thân vừa có thể nhìn ra bộ mặt thật của thiếu nữ nọ, lúc ấy sẽ tìm cách thu trở về...

Nghĩ như thế cho nên Sở Vân tập trung chú ý vào người thiếu nữ nọ nhưng chàng ta thất vọng bởi vì cặp ngựa chấn mất tầm nhìn nên Sở Vân không nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhân ấy được một cách rõ ràng. Chàng ta bèn nghĩ cách để có thể nhìn được rõ hơn.

Hai cánh tay trong như tuyết đã thò vào một trong hai bộ yên của một trong hai chú ngựa ấy. Vì có một túi mang trên yên ngựa nằm ở phía bên phải, nên khi hai tay của nữ nhân nọ lục tìm trong túi thì Sở Vân nhìn thấy trên cổ tay trái có một nốt ruồi đen to bằng hạt đậu.

Ngay lúc đó bỗng một con ngựa cất tiếng hí vang, bóng người nữ nhân kiều diễm nọ vội bay vút đi, hai tay cầm hai chiếc hộp màu đen.

Nghe thấy tiếng ngựa hí. Đồng Tuyên và Hà Tiêu vội quay đầu lại thì chợt phát hiện, vội kêu to:

- Hồng rồi! Có kẻ thừa dịp ăn trộm đồ rồi!

Chưa dứt lời cả hai vội vàng phóng mình lao theo nữ nhân nọ.

Bán Diện quý sứ Bì Xương thấy động vội đưa mắt nhìn thì thấy có một bóng người lao đi nhanh như chớp, ông vội vàng tung ra một hư chiêu rồi cất mình đuổi theo, vừa chạy vừa nói vọng lại:

- Họ Nghiêm kia! Chúng ta hãy ghi nhớ món nợ này, một đôi Thúy Phật đáng giá hơn cái đầu chó của ngươi nhiều lắm!

Cổ Yển La Hán Nghiêm Tiểu Thiên chậm chậm phát tay áo nói:

- Bán diện mỹ nhân! Ta e rằng ý đồ của ngươi đã thất bại rồi.

Nói xong, lão ta quay lại nhìn Sở Vân vẫn ngồi trên mặt đất nói:

- Anh bạn ngư dân, kể ra ngươi cũng có chút can đảm đó. Được đấy, cứ ngồi yên như vậy! Cứ đợi đó để xem ngư Ông đắc lợi...Ha ha !

Tiếng cười vừa cất lên thì Nghiêm Tiểu Thiên đã như một tia chớp lao đi nhanh không tưởng nổi. thoáng chốc đã mất dạng.

Sở Vân nghĩ:

- Thân pháp của nữ nhân nọ khinh công tuyệt đỉnh, tuy so với Cổ Yển La Hán có kém chút đỉnh nhưng hẳn ta lại quá chủ quan nên e rằng đuổi theo cũng không kịp!

Hơn một giờ sau như không còn đợi được nữa, Sở Vân từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn khắp bốn bên thì thấy một bóng dáng to lớn đang lao tới như một trận cuồng phong chỉ trong chớp mắt tẩm thân đồ sộ ấy đã đáp xuống trước mặt Sở Vân, khoe miệng nhếch lên biểu hiện một nụ cười khó hiểu, chàng biết Nghiêm Tiểu Thiên đã thất bại nhưng cứ

làm bộ như kẻ khờ trước mặt lão ta. Cổ Yển La Hán chùi mồ hôi trán cười nói:

- Anh bạn, hôm nay ta bà lão tám mươi bị đứa trẻ con đánh lừa. Ta đã tốn biết bao công sức trong suốt nửa ngày trời, thể mà không thu được một thứ gì, ngay cả hình dáng của Thúy Phật cũng chẳng hề được nhìn thấy. Mặc dù nói thế nhưng giọng nói của Cổ Yển La Hán lại không thể hiện sự phẫn nộ hay thất vọng, cứ như là chuyện này đối với lão ta không có giá trị gì mấy.

Vietkiem.com